

Coaches aan het woord

'Waarom glimlacht onze baas altijd als het onweert?' **'Elke keer als het bliksemt denkt hij dat hij gefotografeerd wordt'.**

Aan dit grapje moest ik denken toen ik een uitgebreid exposé aanhoorde over een leidinggevende die voortdurend uitgemaakt werd voor narcistisch.

In geval van pathologisch narcisme zou deze baas steeds gericht zijn op primitieve macht over anderen en op grenzeloos bewonderd willen worden.

Enkele vragen maakten mijn gesprekspartner duidelijk dat het toch eigenlijk wel mee viel: ja hij was wel ijdel, maar hij bleek ook kritiek te kunnen verdragen, ja hij wil graag applaus, maar ze had hem ook een compliment horen geven – maar aan iemand anders.

En kon deze baas zich inleven in anderen ?

Zich verplaatsen in andermans gevoelens ? Ook dat bleek wel het geval.

Iemand met een narcistische persoonlijkheidsstoornis zou nooit op de positie beland zijn waar deze man zich inmiddels bevond. De omkering in het gesprek zat erin dat ik constateerde dat we vrijwel allemaal narcistische trekjes hebben. Vervolgens was het zoeken naar welk van zijn gedrag steeds zo storend werkte.

Omdat hij extreem ambitieus en rationeel was voelde ze zich als het ware instrumenteel gebruikt. Op momenten dat het eigen energieniveau laag was - na te lang doorwerken - zou een complimentje wonderen doen. Daar hoefde ze niet op te rekenen. Misbruikt voelde ze zich allerminst: ze had een interessante en leerzame werkomgeving. Uiteindelijk hoefde er niets te veranderen. Wel wist ze dat ze het zelf anders zou doen als ze ooit op zijn stoel zou komen te zitten.